

יב ניסן

נשיא נפתלי | ספירת העומר | מים שלנו

הרה"ק מזלאטשוב / הרה"ק מהר"ש
מבעלזא:

שואבין את מה שהשליכו בראש השנה
בתשליך.

אמרות משה:

לכוון בפשטות שכן ציונו השי"ת.

הרה"ק מהרי"ד:

עשה טוב ואח"כ סור מרע.

ישמח ישראל:

שמחה מיוחדת בלקיחת המים / המים עצמם
שמחים בשאיבתן.

ישמח ישראל:

גודל השמחה וההתעוררות בשאיבת מים
שלנו.

ברכת משה:

מים שלנו עם אמונה פשוטה.

ספר החינוך:

מצות ספירת העומר.

בני יששכר:

ספירת העומר הכנה לקבלת התורה.

ליקוטי מהרי"ח:

מנהגים במים שלנו.

ליקוטי מהרי"ח

לומר בפה ולא סגי במחשבה.

ליקוטי מהרי"ח:

במסירות נפש.

קב הישר:

אל יקפיד על כבודו וישאב בעצמו.

עבודת ישראל:

רמזים בשם הוי"ה.

יסוד יוסף:

עבודת הקודש אצל מים שלנו.

ימי הילולא

תקכ"ה: הרה"ק מנחם מענדל מבאר מתלמידי הבעש"ט זי"ע.

תקבד

משניות - מסכת פסחים

ו עד היכן הוא אומר בית שמאי אומרים, עד "אם הבנים שמחה". ובית הלל אומרים, עד "חלמיש למעינו מים". וחזיתם בגאולה. רבי טרפון אומר: "אשר גאלנו וגאל את אבותינו ממצרים", ולא היה חזיתם. רבי עקיבא אומר: "בן ה' אלהינו ואלהי אבותינו יגיענו למועדים ולרגלים אחרים הבאים לקראתנו לשלום, שמחים בבנין עירך וששים בעבודתך, ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים" כו', עד "ברוך אתה ה' גאל ישראל".

פירוש ר"ע מברטנורא

ו. וחזיתם בגאולה. כלומר מסיים את ההגדה בברכת גאולה, ולא פרש תנא קמא למלתיה היאך מברכין אותה, ואתו רבי טרפון ורבי עקיבא לפרושי למלתיה, רבי טרפון אומר פותח בה בברוך ואינו חותם בברוך, מידי דהנה אברכת הפרות וברכות המצוות דכלה חדא הודאה היא. ולרבי עקיבא חותמין בה בברוך, לפי שמוסיף בה דברי רצוי ובקשה כן יגיענו וכו', והלכה כרבי עקיבא:

קיצשו"ע עם פסקי משנ"ב

סימן קיח

דיני הבנת הפדר

א. יהדר אחר יין יפה למצות ארבע כוסות. ואם יש בנמצא יין אדם יפה כמו הלבן, וגם הוא פשר כמו הלבן, מצוה בו יותר מבלבן, שנאמר (משלי כג, לא) "אל תרא יין כי יתאדם", משמע שחשיבותו של יין הוא כשהוא אדם. ועוד, לפי שיש בו זכר לדם, שהיה פרעה שוחט ילדי בני ישראל.

ובמדינות שהאמות טפשים וסכלים להעליל עלילות שקרים, נמנעו מלקח יין אדם לפסח.

ב. לצורך טבול הראשון שהוא כרפס, נוהגין הרבה לקח פעטרעזעל (פטרזיליה). וטוב יותר לקחת צעללער (סלרי), שיש לו טעם טוב כשהוא חי. והמבחר הוא לקחת צנון^א.

א) צנון לא נזכר במ"ב. ואם אין לו אותו שנקרא כרפס, יקח אחר. [טוב להעדיף דבר שברכתו האדמה].

ג. לצורך מרור נוהגין לקח תמכא (כריין). וכיון שהוא חריף מאד, יכולין לפררו בריבאיין (מגדת), רק שיזהרו שלא יפוג לגמרי. ויש לפררו כשבאין מבית הכנסת^ב (ועין לעיל סי' צ"ח סי"ג שצריכין לפררו על ידי שנוי^ג). ובשבת אסורין לפררו, אלא שצריכין לפררו קדם הלילה, וכסהו עד הלילה. אבל יותר טוב לקחת

חזרת, שהיא סאלאט (חסה)^ד, ונוח לאוכלה. ונקראת מרור, לפי שפשוטה בקרקע נעשה הקלח מר. ויוצאין גם בלענה^ה הנקרא ווערמוטה. (עולשין וחרחבינא אינם שכחים במדינותינו). כל המינים שיוצאין בהם, מצטרפין זה עם זה לכזית. ויוצאין בין בעלין בין בקלחין, אבל לא בשרשים, דהינו שרשים הקטנים המתפצלים לכאן ולכאן. אבל השרש הגדול שבו גדלים העלים, אף שהוא טמון בקרקע, הרי הוא בכלל קלח. ומכל מקום, טוב יותר לטל העלים והקלח היוצא חוץ לקרקע, כי יש אומרים שמה שהוא בקרקע נקרא שרש. העלים אין יוצאין בהם אלא אם כן הם לחים, אבל הקלחים יוצאין בהן בין לחים בין יבשים, אף לא במבשלין או כבושין^י.

(ב) במ"ב כתב: יש לזהר, שלא לאכלו שלם, שהוא סכנה, ולכן צריך לפוררו ולהעמידו מגלה. והגר"א הנהיג לפוררו בבואו מביהכנ"ס ולכסותו עד תחלת הסדר ואח"כ לפזרו. (ג) שנוי בטחינה נזכר במ"ב בהל' יו"ט. ובדיני הסדר לא הזכירו. (ד) ומי שאינו יכול לבדקה מהתולעים המצוים בה, יקח כריין. (ה) כשאין לו אחר; ולא יברך. (ו) לא נזכר במ"ב [ועי' בשה"צ, שיש שהעדיפו כלים]. (ז) ולענין דיעבד עי' מ"ב.

ד. החרסת צריך שיהיה עב, וזכר לטיט. ובשעה שהוא צריך לטבל את המרור, ישפך לתוכו יין או חמץ, שיהיה רך, וזכר לדם, וגם שיהיה ראוי לטבל בו. יש לעשות את החרסת מפרות שנמשלה בהם כנסת ישראל, כגון תאנים, שנאמר: "התאנה חנטה פגיה", ואגוזים, שנאמר: "אל גנת אגוז", ותמרים, שנאמר: "אעלה בתמר", ורמונים, שנאמר: "כפלח הרמון", ותפוחים, וזכר למה שכתוב: "תחת התפוח עוררתיך", שהיו הנשים יולדות שם בניהן בלא עצב, ושקדים, על שם ששקד הקדוש ברוך הוא על הקץ לעשות. וצריך לתן בתוכו תבלין הדומה לתבן, כגון קנמון וזנגביל שאינן נדכין הדק היטב ויש בהן חוטים, כמו תבן^ח - וזכר לתבן שהיו מגבלין בתוך הטיט. בשבת לא ישפך את היין או החמץ לתוך החרושת, כי צריך לעשות בשנוי, ויתן את החרסת לתוך היין והחמץ^ט. ואת מי המלח (אפלו כשלא חל יום טוב בשבת) יעשה מערב יום טוב. ואם עושהו ביום טוב, צריך לעשותו בשנוי^י, שיתן תחלה את המים ואחר

חק לניסון

י"ב ניסון

סימן קיח

כָּךְ אֶת הַמִּלָּח.

ח) ויש שכתב, שלא ידוכם, ויהיו ארוכים. ט) ולא יטרף בכף, אלא באצבע. [ויעשנה רכה. ועין מה שפקפק בזה בשה"צ]. ולכתחלה צריך לעשות מבעוד יום. י) במ"ב משמע, שכשלא חל בשבת, מותר לכתחלה לעשותם, וא"צ שני (אך עי' מ"ב, סי' תק"י, סקכ"ז); וכשחל בשבת, ולא עשה מע"ש (ואין לו חמץ), יעשה מעט. ואין צריך שני.

ה. משחרב בית המקדש, תקנו חכמים שיהיו על השלחן בשעת אמירת ההגדה שני מיני תבשילין, אחד זכר לקרבן פסח, ואחד זכר לקרבן חגיגה, שהיו מקריבין בזמן שבית המקדש היה קיים. ונהגו שאחד מן התבשילין יהיה בשר, ויהיה מפרק הנקרא זרוע, לזכר שגאלם הקדוש ברוך הוא בזרוע נטויה, ויהיה נצלה על הגחלים, זכר לפסח שהיה צלי אש. והשני יהיה ביצה, משום דביצה בלשון ארמי ביעא, כלומר דבעי רחמנא למפרק יתנא דרעא מרממא. ועושים הביצה בין צלויה בין מבשלת יא. וצריך לצלותה ולבשלה מערב יום טוב בעוד יום. ואם שכח, או שהיה שבת, יצלה ויבשל אתם בלילה, אבל צריך לאוכלן ביום טוב ראשון. וכן בליל שני, יצלים ויבשלים ויאכלם ביום טוב שני, כי אין מבשלין מיום טוב לחברו, ולא מיום טוב לחל. ולפי שאין אוכלין בשר צלי בשתי לילות אלו, על פנ צריך לאכל את הזרוע דוקא ביום. ואף כשצולין אותה בערב יום טוב, אין לזרקן אחר כך, אלא יתנם ביום טוב שני תוך המאכל שמבשלין ויאכלם.

יא) רמ"א: ובעירנו נוהגין לצלותה.

ו. יכין מושבו מבעוד יום במצעות נאות כפי יכולתו, ובאפן שיוכל להטות ולהסב בשמאלו. ואפלו הוא אטר, יסב בשמאל של כל אדם. גם את הקערה יכין מבעוד יום, כדי שמיד בבאו מבית הפנסת יוכל לעשות את הסדר בלי עכוב.

ז. אף על פי שבכל השנה טוב למעט בכלים נאים, זכר לחרבן, מכל מקום בליל הפסח טוב להרבות בכלים נאים כפי כחו. ואפלו הכלים שאין צריכין לסעדה, יסדרם יפה על השלחן לנוי, זכר לחרות.

תקבט

יסוד ושורש העבודה

בְּאֵמֶת אָמְרוּ חַז"ל בְּגִמְרָא הַקְדוּשָׁה לְהַתִּיר בְּחַל-הַמוֹעֵד מְלֹאכֶת דָּבָר הָאֵבֶד, אֵךְ כַּמָּה חֲלוּקֵי וּפְרָטֵי דִּינִים יֵשׁ בְּגִמְרָא הַקְדוּשָׁה, וְהוּבָא גַם-כֵּן בְּשִׁלְחַן-עֲרוּךְ (סימן תקלז) אֵיזָה מְלֹאכָה נִקְרָא דָּבָר הָאֵבֶד וְאֵיזָה לֹא, וְכָל דְּבָרֵיהֶם הֵם הַלָּכָה לְמִשְׁה מְסִינִי. וְגַם מִבְּאֵר בְּשִׁלְחַן-עֲרוּךְ (סימן תקמג, סעיף א), שֶׁכָּל מֶה שְׁאִסוּר לַעֲשׂוֹתוֹ הוּא בְּעֶצְמוֹ בְּחַל-הַמוֹעֵד, אֲסוּר גַּם-כֵּן לִוְמַר לְנִכְרִי לַעֲשׂוֹתוֹ; וְהִיא בְּרִיתָא מְפֻרָּשֶׁת בְּמוֹעֵד קָטָן (דף יב.). לָכֵן יִזְהַר הָאָדָם מְאֹד בְּעִשְׂיַת מְלֹאכָה בְּחַל-הַמוֹעֵד, אֵךְ בְּמְלֹאכָה קְלָה יַעֲיִן מִקֵּדָם הֵיטֵב בְּשִׁלְחַן-עֲרוּךְ אוֹ יִשְׁאַל לְאֵיזָה מוֹרָה אִם מִתֵּר לְתַקֵּן זֶה בְּחַל-הַמוֹעֵד אוֹ לֹא, וְדִי בְּהֶעֱרָה זֶה.

בְּלִיל שְׂבִיעֵי שֶׁל פֶּסַח יָכִין אָדָם עֲצָמוֹ לִוְמַר בְּרַפְת "אֵמֶת וְאִמוּנָה" בַּהוֹדָאָה גְּדוּלָּה וּבִשְׂמִיחָה גְּדוּלָּה וְעֲצוּמָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ; שְׁעָקָר הַנֶּס בְּלִילָה הַזֶּה הִיָּה, שְׁנִבְקָעוּ מִיָּמוֹת שְׁכָכָל הָעוֹלָם עִם מִי הָיָה, וְעָבְרוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיָּבֶשֶׁה, וְהַמְצָרִים נִטְבָּעוּ בָּיָם. וְהַתְּעוֹרְרוֹת נָסִים וְנִפְלְאוֹת אֱלֹהֵי בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בְּלִילָה הַזֶּה, וּבְהַזְכִּיר הָאָדָם לְמַטָּה נָסִים וְנִפְלְאוֹת אֱלֹהֵי בְּלִילָה הַזֶּה בְּכּוֹנֵנָה וְשִׂמְחָה שְׂמִיחָה עֲצוּמָה בְּלִבּוֹ וּבְמַחְשַׁבְתּוֹ בְּאֵלֶּהוּתוֹ יִתְפַּרֵּךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה זָכְרוֹ לַעֲד, מִתְּעוֹרֵר בְּזֶה גְּדֻלּוֹתוֹ וְרוּמָמוֹתוֹ שֶׁל הַבוֹרָא יִתְפַּרֵּךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וּבִיחּוּד תִּבּוֹת "הַמַּעֲבִיר בְּנֵיו בֵּין גִּזְרֵי יָם-סוּף וְכו', וְרָאוּ בְּנֵיו גְּבוּרָתוֹ וְכו'", יֹאמַר בְּהַתְּלַהֲבוֹת גְּדוּל יוֹתֵר וְיוֹתֵר וּבַהוֹדָאָה עֲצוּמָה בְּמַחְשַׁבְתּוֹ עַד חֲתִימַת הַבְּרָכָה: "בְּרוּךְ אַתָּה ה', גֹּאֲלֵי יִשְׂרָאֵל", וְדִי בְּהֶעֱרָה זֶה.

ליקוט מספרים הקדושים

מצות ספירת העומר

לספור תשעה וארבעים יום מיום הבאת העומר שהוא יום ששה עשר בניסן. שנאמר (ויקרא כג, טז) וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה. והמנין הזה חובה, ועלינו למנות בו הימים יום יום, וכן השבועות, שהכתוב אמר תספרו חמשים יום. ואמר גם כן (דברים טז, ט) שבעה שבועות תספר לך, ופרוש אמר אביי בגמרא במנחות (סו, א) מצוה לממני יומי ומצוה לממני שבועי (עי' סהמ"צ להרמב"ם עשין קסא). ויש מן המפרשים (עי' סוף ר"ן פסחים), שהיה דעתם, כי כונת הכתוב למנות השבועות דוקא כשהן שלמים, אבל להזכיר בכל יום ולומר שהם כך וכך ימים וכך וכך שבועות אין צורך. ויש מהם שאמרו (רא"ש בתשובה כלל כד סי' יג), כי הדרך הנבחר להזכיר מנין השבועות עם הימים תמיד בכל יום וירא שמים יבחר דרכם להוציא מכל ספק, ולא יחוש לתפארת המלות, וכן נהגו היום בכל המקומות ששמענו.

וכתב הרמב"ם זכרנו לברכה (סהמ"צ שם) ואל יטעה אותך אמרם זכרונם לברכה מצוה לממני יומי ומצוה לממני שבועי. ותחשוב שהם שתי מצות, שאין הכונה בזה לומר שתהיה מצוה בפני עצמה, אבל הוא חלק מחלקי המצוה. ואמנם היו שתי מצות, אלו אמרו מנין הימים מצוה ומנין השבועות מצוה, וזה מה שלא נעלם ממי שידקדק בדבר ויבארהו, שאתה כשתאמר יתחייב שיעשה כך וכך, לא יתחייב מן המאמר הזה שהענין החוץ הוא מצוה בפני עצמה, והראיה המבוארת על זה, היותנו מונין השבועות כמו כן בכל לילה באמרנו שהם כך וכך שבועות וכך ימים, ואלו היו השבועות מצוה בפני עצמה, לא סדרו מנינם אלא בלילי השבועות בלבד, והיו להן שתי ברכות אשר קדשנו במצותיו וצונו על ספירת ימי העומר, ועל ספירת שבועי

העומר, ואין הדבר כן, אבל המצוה הא ספירת העומר ימיו ושבעותיו כמו שכתבנו, עד כאן.

משרשי המצוה. על צד הפשט, לפי שכל עקרון של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ, וכמו שכתוב (ירמיהו לג, כה) אם לא בריתי יומם ולילה וגו', והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים, כדי שיקבלו התורה בסיני ויקימוה, וכמו שאמר השם למשה (שמות ג, יב) וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה. ופרוש הפסוק הוציאך אותם ממצרים, יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר, שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם, וענין גדול הוא להם יותר מן החרות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה אות בצאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אותו את לעולם אל העיקר.

ומפני כן, כי היא כל עקרון של ישראל ובעבורה נגאלו ועלו לכל הגדולה שעלו אליה, נצטוונו למנות ממחרת יום טוב של פסח עד יום נתינת התורה להראות בנפשנו החפץ הגדול אל היום הנכבד הנכסף ללבנו כעבד ישאף צל, וימנה תמיד מתי יבוא העת הנכסף אליו שיצא לחרות, כי המנין מראה לאדם כי כל ישעו וכל חפצו להגיע אל הזמן ההוא. וזהו שאנו מונין לעומר, כלומר, כך וכך ימים עברו מן המנין ואין אנו מונין כך וכך ימים יש לנו לזמן, כי כל זה מראה לנו הרצון החזק להגיע אל הזמן, ועל כן לא נרצה להזכיר בתחילת חשבוננו רבוי הימים שיש לנו להגיע לקרבן שתי הלחם של עצרת, ואל יקשה עליך לומר אם כן אחר שעברו רוב הימים של שבעה שבועות אלו, למה לא נזכיר מעוט הימים הנשארים? לפי שאין לשנות מטבע החשבון באמצעו. ואם תשאל אם כן למה אנו מתחילין אותו ממחרת השבת, ולא מיום ראשון? התשובה כי היום הראשון נתיחד כלו להזכרת הנס הגדול, והוא יציאת מצרים, שהוא אות ולמופת בחדוש העולם ובהשגחת השם יתברך על בני אדם, ואין לנו לערב בשמחתו ולהזכיר עמו שום דבר אחר, ועל כן נתקן החשבון מיום שני מיד. ואין לומר היום כך וכך ימים ליום שני של פסח, שלא יהיה חשבון ראוי לומר ליום שני, ועל כן התקן למנות המנין ממה שנעשה בו, והוא קרבן העומר,

שהוא קרבן נכבד, שבאו זכר שאנו מאמינים, כי השם ברוך הוא בהשגחתו על בני אדם רוצה להחיותם ומחדש להם בכל שנה ושנה זרע תבואות לחיות בו.

מדיני המצוה. מה שאמרו זכרונם לברכה (מנחות סו, א), שמצוה למנותן מבערב כדי שיהיו תמימות, כמו שאמר הכתוב תמימות תהיינה. ואמרו זכרונם לברכה, אימתי הן תמימות בזמן שמתחיל מבערב. ומכל מקום פרשו המפרשים (תוס' מנחות שם בד"ה זכר בשם בה"ג) שאם שכח ולא מנה מבערב מונה למחר כל היום. ויש אומרים שם, שמי ששכח ולא מנה יום אחד שאין יכול למנות עוד באותה שנה, לפי שכולן מצוה אחת הם. ומכיון ששכח מהן יום אחד, הרי כל החשבון בטל ממנו, ולא הודו מורינו שבדורנו לסברא זו, אלא מי ששכח יום אחד יאמר אמש היו כך בלא ברכה, ומונה האחרים עם כל ישראל. ומצוה מן המובחר (רמב"ם תמידין ומוספין ז, כג) למנות מעומד, ומברך אשר קדשנו וכו'. ומי שמנה בלא ברכה יצא, ואינו רשאי לחזור ולמנות בברכה (שם הכ"ה). ויתר פרטיה, במסכת מנחות [או"ח סימן תעט].

ונוהגת מצוה זו מספירת העומר מדאוריתא בכל מקום בזכרים. בזמן הבית שיש שם עומר ומדרבנן בכל מקום ואפלו שאין עומר קרב, והעובר על זה ולא ספר ימים אלו ביטל עשה.

ראיתי בספר הנחמד צדה לדרך טעם נחמד על פי פשוטו למנין ומספר ימי הספירה קודם יום מתן תורתנו מ"ט ימים ואחר זה יום מתן תורתנו ביום החמישים, ואעתיק לך לשונו וז"ל, דע כי זה הענין בעצמו שבא בספירת העומר בא ביוכל, ואמר וספרת לך שבע שבתות שנים וכו' תשע וארבעים שנה, וכן אמר לקדש שנת החמישים שנה, ואחר שמצאנו זה בשביתת עבודת אדמתנו שהוא חיי הגופות, וכן בקבלת תורתנו שהיא חיי הגופות והנשמות, הורה שבא לענין גדול ונכבד, וכבר נודע שהקדמונים היו מייחסים כוחות כל הנמצא לשבעת כוכבי לכת ולשבעת גלגליהם, והיו מייחדים השבעה אקלימים שהם שבעת חלקי הישוב אליהם, והיתה אמונתם שהשמש הוא האלוה הגדול כמו שכתבתי למעלה ואחריו הירח ואחרי כן החמשה הנשואים, סוף דבר כולם היו אלוהות אצלם, ולכל אחד מהם היו מיחדים ממשלה, וכל אחד עוזר בששה האחרים, ודעתם זה היה לפי שהיו רואים שבעלייתם וירידתם ושאר תנועותם

היו מתחדשות פעולות בעולם הזה עד שהיתה תפלתם ועבודתם אליהם, וכפי מספרם היו מקריבים שבעה ממיני בעלי חיים כמו שראית בלעם הקוסם שצוה לבנות ז' מזבחות ולהקריב ז' פרים וז' אילים, ולפי שכל אחד מהכוכבים היו מוצאים לו ממשלה מיוחדת ושאר הכוכבים יעזרוהו, והכל כמו שחלק אותם לכל העמים ולשבע הארצות נמצא להם ז' ז' ממשלות עד שהיו הקוסמים קוסמים על דרך המספר הזה, כמו שתירגם יונתן על מאמר יחזקאל נכא כהן שבועי שבועות להם, ונאמר שם על קסם נבוכדנצר, וזה היה נמשך לדעת הקודמים בתנועת הגלגלים שהם תשע וארבעים, כי לגלגל שבתאי צדק מאדים תשע תנועות לכל אחד, ולגלגל חמה שתים, ולגלגל כוכב תשע, ולגלגל נוגה חמש, ולגלגל לבנה שש, עד שחשבו קצת מהראשונים כי לפי התנועות האלה היו הגלגלים מ"ט לפי התנועות של כוכבי לכת וכו', ולפי זה הענין היה הקידוש ביום חמשים ובשנת חמשים להורות על המניע שלא יתנועע (רצ"ל השם ב"ה אשר הוא מניע את הגלגלים וכל כוחותיהם כרצונו, ואין להם שום כח מבלעדי שפעו וכחו ויכולתו ית"ש), וענין זה המספר הזכירו ישעיה הנביא ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים נישעיה לו כון, וזה כולו להעיר אותנו שלא נטעה בדעת הקדמונים אלא שנאמין שכל הממשלות תחת ממשלתו ית' כי לו לבדו הממשלה וכולם משרתיו עושים רצונו ולפיכך צותה התורה שלא לעבוד שום אחד מהם כלל ואמר לא תעשה לך פסל, ואמר ופן תשא עיניך השמימה וגו', וכמה מצות באו בתורה למחות זה הדעת, וכן קצת המספרים הנה ימות עולם מספרם שבעה, ובהיקף יריחו ז' כהנים וז' שופרות בשבעת הימים ובשביעי הקיפו ז' פעמים, וכן מספר הספירה והיובל, הכל למסורת בעת זה לידע ולהכיר כי אין מושל זולתו, וזה יודע במופת כי כל הגלגלים צריכים למניע ראשון שאינו מתנועע ובדרך זה יודע מציאות הש"י ואחדותו, וכמה שמעו הראשונים באותו דרך יודע לנו ממשלתו וגדולתו לקיים מה שנאמר כי ישרים דרכי י"י צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם והושע יד ין כמו שאמרו חכמים זכרם לברכה, בשעת מתן תורה קרע הקב"ה ז' רקיעים ופתח ז' ארצות וכו' ואמר להם בינו בעליונים והביטו בתחתונים ודעו שאין אלוה זולתי, מיד פתחו והקדימו נעשה לנשמע עכ"ל:

(חינוך)

והנה לפי הנ"ל, הנה ימי הספירה מתחילין ממחרת יום צאתנו מארץ מצרים, והנה ב' הנהגות הם, אחת הנהגה הניסית בשידוד המערכה מערכת הגלגלים והכוכבים, והנה זה נתפרסם ביום צאתנו מארץ מצרים שהראה הש"י איך הוא משדד מערכות השמים וכוכבי השמים וכסיליהם על ידי הארת חסדו לבניו, והנהגה השנית הוא הנהגה הטבעית אשר מתנהגת על פי סידור הכוכבים במשמרותם ברקיע מבראשית, והנה הקדמונים היו סוברים שמסר הש"י מבראשית ההנהגה לכוכבים והם מתנהגים בטבע מבלי השגחה עליונה (רק בזמן שנצטרך המשגיח לשדד מערכתם בהאיר מדת חסדו לבניו כמו בזמן צאתנו מארץ מצרים), והנה לפי הטעם הנ"ל צונו הש"י לספור בהשגחת המשגיח בכל עת ורגע ואין להם שום תנועה מבלעדי השגחתו ויכולתו בכל זמן ועידן, נמצא לפי זה אין לנו לירא מן שום דבר רק מהבורא ית"ש, וזהו שיש לרמוז בכתוב אם תבקשנה ככסף (היינו הוראת ההנהגה הניסית אשר נתגלה בפועל ביום צאתנו מארץ מצרים והוא מבחינת החסד אשר רמוז בכסף כידוע), וכמ"ט מונים תחפשנה (היינו מנין מ"ט אשר אנו מונים להורות על הנהגת הטב"ע (בגימטריא אלקיים) והם מ"ט תנועות כוכבי השמים, הכל הוא בחפץ אלקי מבלי הסיר ההשגחה כרגע), אז תבין יראת יי, והנה קצרתי והמשכיל ירחיב הדבר:

פסיקתא פי"ח, באיזה זכות זכו ישראל ליקח את ארץ כנען בזכות העמר לפיכך משה מזהיר את ישראל והבאתם את עמר ע"כ. הדקדוקים ידועים, ומה שאני יכול לציין כעת הוא שהמדרש דקדק ארץ כנען דייקא, ידוע כנען מבחינת חסד דסמ"א, וכשישראל לקחו מידו את הארץ הוצרכו לעשות מצוה שהיא מבחינת החסד דקדושה, והנה ארמוז לך, עמ"ר בגימטריא ש"י, הוא י' פעמים א"ל שהוא חסד כמד"א חסד א"ל כל היום נתהלים נב"ן, והנה כל ספירה בשיעור קומתה הוא עשרה, הנה עשר פעמים א"ל בגימטריא עמ"ר, ואי"ה נבאר:

שם רבי יוחנן אמר לעולם אל תהא מצות העמר קלה בעיניך שעל ידי מצות העמר זכה אברהם וירש את ארץ כנען שנאמר ונתתי לך ולזרעך אחריו את ארץ מגוריו וגו' נבראשית יז הן על מנת ואתה את בריתי תשמור ע"כ ר' שמעון בן לקיש אמר לעולם לא תהא מצות העומר קלה בעיניך שעל ידי מצות העמר עשה

הקב"ה שלום בין איש לאשתו, הה"ד והביא האיש את אשתו אל הכהן והביא את קרבנה עליה עשירית האיפה קמח שעורים וגו' [במדבר ה טו] ואיזה זה מצות העמר ע"כ. והנה לכאורה הוא תמוה דהרי מנחת קנאות של סוטה הוא מצוה אחרת ולא מנחת העמר שהוא מצוה לצבור, אבל המשכיל יבין הדבר על פי דברי הזהר אשר מנחת העומר שעורים הוא ג"כ לבדיקה כביכול אשר נבדקה כנסת ישראל ומהורה היא ונקתה ונזרעה זרע, עיי"ש בזהר ותבין:

(בני יששכר)

מנהגי מים שלנו

מים שלנו. גרסינן בסוף פרק ב' דפסחים (מ"ב.) אין לשין אלא במים שלנו, רצה לומר שלנו בלילה בתלוש, ונפסק כן להלכה בשו"ע סימן תנ"ה סעיף א', והטעם עיין בפרש"י שם.

ועיין ברמ"א שם דלכתחילה יש לשאוב מן הנהרות שמים בנהרות הם צוננין יותר, אבל כשהנהרות גדולות מהפרשת שלגים וגשמים טוב יותר לשאוב מן הבארות ע"ש. ועיין במג"א (שם ס"ק ט') דאין לשאוב המים בכלי נחשת שמחמם, (אבל ללוש מותר בעריכות של נחשת, והטעם עיין בחק יעקב שם ס"ק י') גם לא בכלי שהיה בו דבש או מי פירות, וכל שכן דבר חריף כגון בארשט, ובשעת הדחק יעשו שאלת חכם, ועיין בלבוש (שם סעיף ז') דטוב ליקח המים בכלי חרס חדשים שמשמרין קרירתן, (אבל בכלי חרס ישן, עיין בפרי מגדים (שם א"א ס"ק י') דמאוס הוא למצוה). ודינים אלו אין חילוק בין מצות מצוה לשאר מצות.

(ליקוטי מהרי"ח)

לומר בפה ולא סגי במחשבה

י"ג ניסן בערב בין השמשות שואבין המים למצות מצוה, ועיין במטה משה (אות תקמ"ז) שמצוה לומר בפה הני מים למצות מצוה ולא די במחשבה לבד.

(ליקוטי מהרי"ח)

במסירות נפש

וע"ש שאפילו זקן וחולה יטריח בעצמו לשאוב המים למצות מצוה ע"ש, ובעיני ראיתי בעת שזכיתי להיות על חג הפסח אצל מרן רבינו הקדוש שר התורה מו"ר חיים האלברשטאם מצאנו זצל"ה קודם פטירתו, והיה אז חולה מסוכן וכבר נתייאשו

אותו הרופאים הגדולים ל"ע, בכל זה נסע אל הנהר אשר היה מבחוץ לעיר ושאב בעצמו המים מצות מצוה זי"ע ועכ"ל.

(ליקוטי מהרי"ח)

אל יקפיד על כבודו אלא ישאב בעצמו

בהגיע העת לילך אל המים לשאוב מים של מצה או מים של מצוה, אף שהוא רב ופרנס ונגיד בישראל לא יקפיד על כבודו מלמנוע לילך בעצמו לשאוב מי מצה, ומכל שכן מים של מצוה, וכל אחד מישראל יודרו בשמחה של מצוה שיזכהו הקדוש ברוך הוא בחיים לשאיבת מים של מצה ומצוה לשנה הבאה ולשאוב מים בששון ממעיני הישועה כשנוכה לראות בעינינו מים חיים מבארה של מרים הנביאה.

המשכת קדושת אותיות התורה לתוך המים

ויבחר כלים נקיים שלא יהא בהם שום לכלוך לשאוב בהם מי מצוה, ויקח שני כלים לב' לילות לכל לילה כלי מיוחד, כמו שנהג החסיד מהרי"ל ז"ל, וגם ראיתי נוהגין להרבה גדולי ישראל כשהיו שואבים מים היו לוקחים כלי קטן והיו סופרים בכל פעם שישפוך המים א' ב' ג' ד' ה' ו' עד שהיו סופרים כל כ"ב אותיות שבתורה כדי להמשיך קדושת אותיות של התורה אל תוך המים. וכן יעשה לתוך כלי שני מי מצוה השייך לליל השני.

אם הוא חלוש ימתין על הפתח וישאב לתוך הבית.

ואם הוא איש זקן או שיש לו איזה חולי ואינו יכול לילך בעצמו לשאוב מים, אזי ימתין וישמור על פתח ביתו כשרואה שנושאים מים של מי מצות ירוץ לקראתם ויקחם וישאב לביתו, וכן נהגו הרבה גאונים כשהיו רואים שמביאים לביתם מים של מצוה היו רצים לקראת המים הקדושים והיו נושאים על כתפיהם והכניסו לביתם.

הזהירות בנקיות המים

והיו נוהרים להעמיד המים במקום נקי שאין שם לכלוך וסרחון. ויהיו המים מכוסים במטפחת נקיה בלתי שום לכלוך, כי הגלוי הוא אסור מצד הנח"ש והסמרא אחרא, וכשהוא הולך לשאוב מים למצוה וכן בחזרתו עם המים שאובים לא ידבר עם שום

אדם כי אם בלשון הקודש כי עבודת הקודש עליו בכתף ישאו. וקודם שישאוב מים ירחוץ ידיו תחלה.

(קב הישר)

מים שלנו - רמז להשלמת אות ואו משם הוי"ה ב'מצה'

דרש רבא אין לשין אלא במים שלנו. למחר אייתו כולי עלמא חצבייהו לגביה (פסחים מב.). רמז בדברי קדשו שהעולם יהיו מיחדים שם הוי"ה ב"ה בעשיית המצות. שמצה הוא אותיות יה"ה בא"ת ב"ש, והוא"ו של השם הוי"ה אין בו. לזה למד רבא להעולם בדברי קדשו שיוכלו למשוך את הוא"ו למצה ויהיה השם שלם, ולכך דרש בזה הלשון, אין לשין אלא במים שלנו, התיבה שלנו בגימטריא עם הכולל שם נג"ד יכ"ש, שפרוש של השם הוא נגד כבוד שמים. ולזה בערב פסח צריך לעשות המצות לשם מצוה, דהיינו גם כן על זה הכונה כדי להמשיך הוא"ו למצה ויעשה מצוה ויהיה השם שלם כנ"ל.

ולמחר אייתו כולי עלמא חצבייהו לגביה - רצה לומר הכלים הריקים, היינו אותן שלא היו יכולין להמשיך בקדושה הוא"ו למצ"ה. אתו לגבי רבא - כדי שישפיע להם מרוב קדושתו כדי שיוכלו גם כן להמשיך הוא"ו למצ"ה, ויהיה השם שלם, אמן.
(עבודת ישראל)

עבודת הקודש אצל מים שלנו

ובהגיע העת לילך אל המקום המים, לשאוב מים של מצות מצוה, גם אם הוא נגיד וגדול בתך עדת ישראל לא יקפיד על כבודו מלמנוע לילך בעצמו לשאוב מי מצות, וכל אחד מישראל יזדרז וישמח שיזכהו השם ותברך ברוך הוא בחיים לשנה הבאה לשאוב מים ממעיינות הישועה, כשנזכה לראות בעינינו מים חיים של באר מים של מרים הנביאה. ויבחור כלים נאים שלא יהיה בהם שום לכלוך, ולשאוב בהם מי מצוה וכו'.

ומנהג כשר, כשמביא המים לביתו יאמר בזה הלשון: רבותי, הנני בא עם מצות תורות חוקים ומשפטים בתוך ביתינו, ובני ביתו יענו וישיבו, לחיים ולשלום, לאורך ימים טובים ושנים, אמן ואמן. ויעמידו המים קדושים במקום נקי וטהור שאין שם לכלוך וסרחון חס ושלם. וטוב מאוד שלא תיגע בהם אשה נדה. ויהיו מכוסים במטפחות נקיים בלתי שום לכלוך. וגם בנשאים לביתו יהיו מכוסים לבלתי להיותם מגולים, כי הגלוי מצד נחש והסמרא אחרא. ובהליכתו וחזירתו גם אם פגע בו ערל לא ידבר עמו, וגם אם התחיל הערל לדבר עמו לא ימשיך עמו בדברים ויקצר מה שיוכל כי עבודת הקודש אתו.

(יסוד יוסף)

שואבין את מה שהשליכו בתשליך

הטעם שהולכין לנהר לשאוב מים שלנו. דבר"ה זוכים לתשובה מיראה ובפסח זוכים לתשובה מאהבה, וע"י תשובה מיראה זדונות נעשות כשגגות ובתשובה מאהבה זדונות נעשות זכיות, ולכן בר"ה הולכין לנהר להשליך העונות, כי גם שגגות אינן טובות לאדם, כמ"ש (משלי יט, ב) גם בלא דעת נפש לא טוב, פירוש, דגם העבירות אשר נעשות בלי דעת, דהיינו שוגג, הם לא טובות בשביל הנפש, אבל בפסח שזוכים לתשובה מאהבה, וזדונות נעשות זכיות, אז הולכים לשאוב חזרה מה שהולכו בר"ה. (מהר"ש מבעלזא)

הנה נודע מאמר חז"ל השב מיראה זדונות נעשין שגגות ומאהבה נעשין זכיות, ושמעתי בשם חז"ל המגיד הקדוש מזלאטשוב ז"ל שאמר, מפני מה קוראין המים שלנו 'מי מצוה', כי בראש השנה אנו עושין תשובה מיראה ונעשין העונות שגגות, על כן אנו הולכים תשליך להמים ואומרים 'ותשליך במצולות ים כל חטאתם', אבל אין מעביר אתם לגמרי, רק מטמינן, ואחר כך בפורים אנו עושין תשובה מאהבה, כמו שאמרו חז"ל קימו וקבלו מאהבה, ואז נעשין זכיות, על כן אנו הולכין אחר כך קודם הפסח לקח אותן מהמים כי זכיות המה, ולכן קוראים אותם מי מצוה.

לכוון בפשטות 'שציונו השי"ת לעשות כן'

בעת שאיבת מים שלנו אמר להעומדים אצלו, שהוא דומה למלך שלומד לאנשי תכסיסי מלחמה, אך בהגיע עת המלחמה 'ווארפט מען אלעס אוועק און מען שיסט פראסט'.

כן על שאיבת מים של מצוה יש סודות הרבה, ובבואי לשאוב אין אני מכוין שום כוונה, אלא הפשטיות אשר ציונו השי"ת לעשות את העובדא הזאת, ודומה למכוין כל הכוונות.

(אמרות משה - קוברין)

עשה טוב ואח"כ סור מרע

זקני [מרן מהרי"ד] ז"ל אמר הטעם שהולכים לשאיבת מים שלנו לפנות ערב, קודם בדיקת חמץ, מפני שבדיקת חמץ מרמז על תשובה, שהוא סור מרע, ולתקן את כל מה שפגמנו הרי הוא דבר קשה מאוד, ואם יתחיל האדם לעשות תשובה ב"סור מרע" לא יגמור לעולם, וממילא לא יגיע לעשה טוב, ועל כן מתחילים קודם בשאיבת מים שלנו עבור אפיית המצות, שהוא "עשה טוב", ואחר כך הולכים לבדוק את החמץ שהוא "סור מרע", וכאשר מתחילים קודם ב"עשה טוב", כבר יותר קל אח"כ לתקן את ה"סור מרע".

(כ"ק אדמו"ר מבעלזא שליט"א)

שמחה מיוחדת בלקיחת המים

הנה מצינו מכמה גדולים ששמחו מאד בלקיחת המים שלנו למצה, יותר מכמה מצות הגדולות מאד כמו אתרוג סוכה וכדומה.

(ישמח ישראל)

המים עצמם שמחים בשאיבתן

אחר חורבן ביהמ"ק לא נשאר לנו שום מצוה התלוי באכילה כ"א אכילת מצה, והאכילה הזאת א"א בלי מים, וממילא המים ששים ושמחים בשמחה נפלאה שזכו להעשות נטפלים להמצוה הזאת ושיתקרבו להבוב"ה. וצדיקים זכי הרואים רואים בעינים פקוחות שמחת המים שמתקרבים להקב"ה, מזה יגדל שמחתם ביתר שאת אשר זכו למצוה יקרה הזאת אכילת מצה מיכלא דמהימנותא, ושע"י המצוה נזכה

לתשובה שלימה להגיע לבחינת ולקרוב (ע"י ברכות לד.) להתקרב להקב"ה.
(ישמח ישראל)

גודל השמחה וההתעוררות בשאיבת מים שלנו
הנה מצינו מכמה גדולים ששמחו מאוד בלקיחת המים שלנו למצה יותר מכמה מצות הגדולות מאוד כמו אתרוג סוכה וכדומה.

והענין הוא עפ"ימ"ש הרה"ק מאוה"על (ה"ה בעל ישמח משה זי"ע) בשם הרבי ר' העשיל זצ"ל (ביש"מ מביא זאת בשם הג"ר לעמיל זצ"ל), עה"כ (תהלים קל"ז) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון, עפ"י המבואר (כמד"ר בראשית בידי משה בשם שוח"ט) שמים התחתונים בכו מפני שנתרחקו ממקור החיים, והקב"ה ניחם אותם שיקרבו ע"י ניסוך המים, וזה הוא רק בזמן שביהמ"ק קיים, ובעוה"ר שנחרב בית מקדשינו חזרה בכייתם למקומה, וז"ש על נהרות בבל שם ישבנו וראינו בכיית המים על ריחוקם אחר שתנחומתם עלתה בתוהו, גם בכינו כי נשאנו ק"ו בעצמינו איך יש לנו לבכות שנתרחקנו מבית חיינו, וז"ש גם בכינו היינו בכיית המים ובכייתנו.

והנה אחר חורבן ביהמ"ק לא נשאר לנו שום מצוה התלוי באכילה כ"א אכילת מצה, והאכילה הזאת א"א בלי מים, וממילא המים ששים ושמחים בשמחה נפלאה שזכו להעשות נטפלים להמצוה הזאת ושיתקרבו להבוב"ה, וצדיקים זכי הרואים רואים בעינים פקוחות שמחת המים שמתקרבים להקב"ה, מזה יגדל שמחתם ביתר שאת אשר זכו למצוה יקרה הזאת אכילת מצה מיכלא דמהימנותא, ושע"י המצוה נזכה לתשובה שלימה להגיע לבחינת ולקרוב (עיין ברכות ל"ד) להתקרב להקב"ה, וע"י שמחה הגדולה הזאת זוכים לבדוק החמץ, ולבטלו בכל מיני ביטול וביעור, לבער ולבטל כל המעיקים לשכינה ולבנ"י.

ואם אמנם כי אנחנו אין לנו עינים פקוחות מסיבת חטאינו, עכ"פ מאמינים אנחנו בזה, ומהאמונה נזכה גם כן לשמחה של מצוה, ונזכה ע"י השמחה לעינים מאירות, לחפש כל נגעי הנפש ולבדוק חמץ בחורין ובסדקים, וכמו שה"כ (משלי נ') נר ה' נשמת אדם חופש כל חדרי בטן, ע"י שמרגיש שנשמתו נר ה' חלק אלקי ממעל, ע"ז חופש

כל חדרי בטן, וע"י שמחה הגדולה הזו שיודע שהוא מקורב להשי"ת עי"ז חופש כל חדרי בטן, כי העלם הידיעה, שאינו יודע עד כמה פגם בחטאו ואין עושה תשובה עליהם הוא רק מחמת התרחקותו מהשי"ת, משא"כ שנעשה מקורב להשי"ת ושמח בזה, נעשה כסומא שנתפתחו עיניו ורואה בראי' טובה אף כל מקומות הצפונים, וחופש כל חדרי בטן, ועי"ז עושה תשובה מאהבה שזדונות נעשין לו כזכיות (יומא פ"ו). וזה הוא ע"י שמשים אל לבו מה שחטא וכנגד מה שחטא וגודל הפגם, ונעשה נכנע ושפל רוח ועי"ז מתקרב להשי"ת, וכמאמרם ז"ל (סוטה ה.) אתי דכא. ונוכה למידת אברהם אע"ה שאמר ואנכי עפר ואפר, ועי"ז נוכל לקבל ולחמשיך ע"ע קדושת אור החג הקדוש הבעל"ט.

(ישמח ישראל)

מים שלנו עם אמונה פשוטה

בעת שאיבת מים שלנו אמר: אנו עושים את המוטל עלינו לעשות, שואבים מים ואופים מצות, אך קרבן פסח [בזמן הזה] זה ענינו של הקדוש ברוך הוא ושהוא יעשה את שלו.

אחר שאיבת מים שלנו אמר: צריך לדעת שראשית הכל במים שלנו הוא ענין האמונה, "די ערשטע זאך ביי מים שלנו איז מיט אמונה" כדמצינו בגמרא (פסחים מב, א) אמר רב יהודה אשה לא תלוש אלא במים שלנו, דרש רב מתנא בפפוניא, למחר אייתו כולי עלמא חצבייהו ואתי לגביה ואמרו הב לן מיא, אמר להו אנא במיא דביתו אמרי, והיינו שנתחלף להם הפירוש והיו סבורים השומעים שמים שלו הוא אומר, הגם שאיזה קשר ושייכות יש לזה, שלפי הבנתם לא היה הגיון כלל לדבריו ולא נתן להם טעם לדבר, רק היתה להם אמונה פשוטה ולא שאלו שום קושיות, וקיבלו דבריו בתמימות, וזאת היא אמונה פשוטה והיא הדבר הראשון. וכלשו"ק "אבער מ'פרעגט נישט קיין קשיות, דאס איז אמונה פשוטה, די ערשטע זאך".

(ברכת משה - לעלוב)

קריאת סדר קרבנות הנשיאים

קרבן אחריו בן עיני

יום חמישי בשבת היה ושנים עשר לחודש ניסן היה. ושבת נפתלי הקריב כנגד האבות והאמהות, ולמה כן, לפי שנפתלי כיבד את אביו יותר מדאי, שהיה אביו שולחו לכל מקום שירצה, והיה זריז במשלחתו, ומצא קורת רוח ממנו, והיו אמריו נעימים עליו, ולפי שנפתלי היה זהיר בכבוד אבותיו לפיכך נשיר נפתלי למד מאבי אביו ואחז את דרכו, והקריב קרבנו על סדר אבותיו ואמותיו של נפתלי. ורמז בכל פרט מהקרבן לענין אחר בענין האבות והאמהות (מדרש רבה).

בְּיוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנֵי נִפְתָּלִי אַחֲרֵי כֵן עֵינָן: קָרְבָּנוֹ
קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד כֶּסֶף
שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם | מִלֵּאִים סֵלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן
לְמִנְחָה: כֶּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מִלֵּאָה קִמְרָת: פֶּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל
אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחֻטָּאת: וְלִזְבֵּחַ
הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּנֵי־שְׁנָה
חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבֵּן אַחֲרֵי כֵן עֵינָן:

זֹאת | חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמָּשָׁח אֹתוֹ מֵאֵת נְשֵׂאֵי יִשְׂרָאֵל קַעֲרֵת כֶּסֶף
שְׁתֵּים עָשָׂר מִזְרֵק־כֶּסֶף שְׁנַיִם עָשָׂר כִּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים עָשָׂר:
שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקַּעֲרָה הָאֶחָד כֶּסֶף וְשִׁבְעִים הַמִּזְרֶק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף הַכֵּלִים
אֵלֶּפֶים וָאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: כִּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים־עָשָׂר מִלֵּאָה קִמְרָת

עֲשֶׂה עֲשֶׂה חֶק בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זֶהב הַכֹּפֹת עֲשֶׂה וּמִאָּה: כָּל־הַבָּקָר
לְעֹלָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר פָּרִים אֵילָם שְׁנַיִם־עֶשֶׂר כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנַיִם עֶשֶׂר
וּמִנְחָתָם וּשְׁעִירֵי עִזִּים שְׁנַיִם עֶשֶׂר לְחֻטָּאת: וְכֹל בָּקָר | זֶבַח הַשְּׁלָמִים עֲשֶׂה
וְאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילָם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת
חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: וּבָבֹא מִלֶּשָׁה אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד לְדַבֵּר אֹתוֹ
וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדַּבֵּר אֵלָיו מֵעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־אֶרֶץ הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי
הַכְּרֵבִים וַיְדַבֵּר אֵלָיו:

ואחר אמירת פרשת הנשיאים יאמר:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתֹּאִיר הַיּוֹם בְּחֶסֶדְךָ הַגָּדוֹל עַל נִשְׁמָתֵינוּ
קִדְּשֵׁנוּ בְּמִתְחַדְּשֵׁינוּ בְּצִפְּרִים וּמִצְפָּצִפִּין בְּשִׁבְחֵינוּ וּמִצְלָאֵינוּ עַל עַמָּא קִדְּשָׁא יִשְׂרָאֵל.
רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, תְּכַנֵּים וּתְעַל הַנֶּהָ צִיפְרָא קִדְּשָׁא לְאַתֵּר קִדְּשָׁא דְאַתְמָר עֲלֵיהּ עֵין
לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים זֹלָתְךָ. יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁבָּאֵם אֲנִי עֲבָדְךָ
מִשְׁבֵּט (נִפְתָּלִי) שֶׁקִּרְאָתִי בְּתוֹרָתְךָ פְּרָשָׁה שֶׁל הַנְּשִׂיא הַיּוֹם, אֲזִי יֵאִירוּ נָא עָלַי כָּל גִּיּוּצֵינוּ
קִדְּשֵׁנוּ וְכָל הָאֻרֹת הַקְּדוֹשׁוֹת הַכְּלוּלוֹת בְּקִדְּשֵׁת זֶה הַשְּׁבֵט, וְאַתָּה מְלַבֵּשׁ בְּקִדְּשֵׁת זֶה
הַשְּׁבֵט לְהַבִּין וּלְהַשְׁכִּיל בְּתוֹרָתְךָ וּבִירְאָתְךָ לַעֲשׂוֹת רָצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּי אֲנִי וְזֵרְעִי וְזֵרְעֵי
זֵרְעִי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: